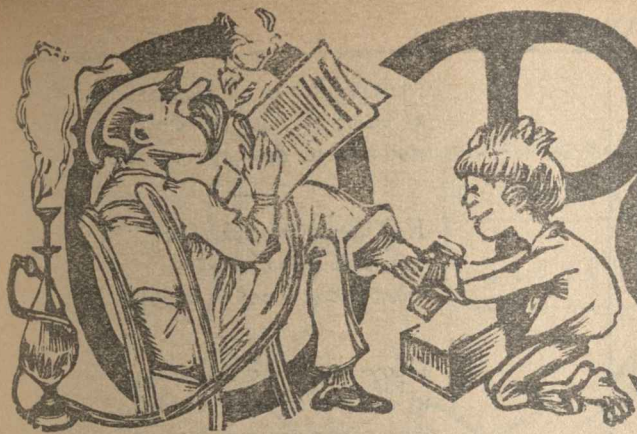

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευμέν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Πέντε τοῦ μηνὸς Γενάρη,
φεύγουν οἱ Καλικαντζάροι.

Ποῦντος χίλια διακόσα σαράντα,
καί' στή Σύρα σπουδαῖα συμβάντα.

Ἐν μέσῳ τοῦ πυρός τοῦ Παλατροῦ χορός.

Φ.— Σκύψε, καυμένε, Περικλῆ, νὰ σοῦ σφυρίξω κἄτι.

Π.— Τί δηλαδὴ;

Φ.— Πῶς ἔγινε χορὸς εἰς τὸ Παλάτι.

Π.— Τρελλὰ θηκες;

Φ.— Σὲ βεβαιῶ πῶς ἔγινε καί' φέτο
πρῶτος χορὸς στὸ λαμπερὸ τοῦ Παλατιοῦ παρκέτο.

Π.— Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.— Ἦμουν παρών...

Π.— Τὸν εἶδες;

Φ.— Ναι, τὸν εἶδα.

Π.— Ὁ πόλεμος ἐπέδρασε καί' στή δική σου βίδα.

Φ.— Σὲ βεβαιῶ, βρὲ Περικλῆ, πῶς ἦμουν ἐκεῖ πέρα.

Π.— Θὰ φῶς καμμιὰ καλὴ κλωτσιὰ μέσ' στήν ἀργὴν γαστέρα.

Φ.— Χορὸς Πρωτοχρονιάτικος μέσα σὲ τόσους σάλους,
χορὸς, ὅπου δὲν ἦτανε καθόλου σὰν τοὺς ἄλλους.

Ἐνας χορὸς πρωτεφανῆς
μὲ κόσμο λιγερό...

Π.— Μὰ πῶς δὲν ἔγραψε κανεὶς
γὰ τοῦτο τὸν χορὸ;

Φ.— Ὅχι, δὲν ἦτον ὄνειρον καὶ φαντασίας πλάνη

ἐν τῷ χορῷ ἀληθινός, ποῦ κάθε νοῦς τὰ χάνει.

Π.— Θὰ φῶς καμμιὰ, γέρο νωδέ.

Φ.— Πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ.

Νέα περίχρυσος Αὐλὴ,

μὰ τί χαρὰ τὴν εἶχα...

Π.— Θὰ σοῦ μαδῆσω, Φασουλῆ,
τὸ μοῦσι τρίχα τρίχα.

Φ.— Δὲν ἦσαν ὅπως ἄλλοτε λογιῆς λογιῆς κυρίαίς
μὲ νά'χα, μὲ τσακίσματα, καὶ μὲ κοκεταρίαις.

Καμμιὰ δὲν ἔβλεπες ἐκεῖ
σοβατισμένη πλάτη,
κι' ἐπαίξε μία μουσικὴ
βροντῶδης στὸ Παλάτι.

Φ.— Δὲν ἦσαν ὅπως ἄλλοτε μετὰ λουῖσα
δὲν ἦτανε παροῦσα

ἡ Γάμα, Δέλτα, Βῆτα,
καὶ μήτε φαβορίτα
Μινίστρου διπλωμάτη
μὲ τὸ μονόκλ' στὸ μάτι.

Δὲν ἄκουες σὰν κι' ἄλλοτε διάφοραις σαλιάραις,
ὅπου μιλοῦνε κουτουροῦ,
καί' στὸ παρκέτο τοῦ χοροῦ
μήτε παχειαῖς ἐχόρευαν, μὰ μήτε κοκκαλιάραις.

Ἐνας ἀλλοιώτικος καιρὸς,
ἓνας ἀλλοιώτικος χορὸς
κι' ἀλλιώτικο Παλάτι,
ποῦ τοῦλεγε: σπολλάτη.

Π.— Δὲν πᾶς νὰ μοῦ κουρεύεσαι...

Φ.— Δὲν πᾶω νὰ κουρεύωμαι
γιατὶ δὲν ὀνειρεύομαι.

Σοῦ λέω πράγματ' αὐτὰ, κι' ἂν θέλῃς πιστεψέ τ'α
καὶ σὺ, παληομαζέτα.

Μὰ τί χορὸς κι' ἐκεῖνος μὲ τὸν καινούριο χρόνο,
καὶ μόλις στῶν ἀρμάτων τὴν αἵθουσαν σιμόνω
βλέπω προγόνων ὅπλα στεῦς τοίχους κρεμασμένα
καὶ τᾶκουσα μὲ τρόπον νὰ τρίζουν ὁλόεντα.

Μπαμ, μπούμ, ἀντιλαλοῦν,
λάμπουν, καπνοβολοῦν,
κι' ἀπὸ παλῆα τουφέκια θαρρῶ καπνὸς πῶς βγαίνει,
κι' ὑψοῦται καὶ πηγαίνει
νὰ βρῇ καπνοὺς ἀρμάτων, ὅπλων σημερινῶν,
ποῦ σὰν θυσίας κνίσσα φθάνουν στὸν οὐρανόν.

Τὰ βλέπω καὶ σαστίζω
κι' ἔμπρός τ'αυτ' ὀνειρεύω
μὲ ὑλάθειαν κι' ἔγω,
καὶ τὰ δοξολογῶ.

Ἐμπρός προγόνων ἄρματα, βροντᾶτε δοξασμένα,
δὲν φαίνεσθε σὰν κι' ἄλλοτε στ' αὐτοὺς τοίχους σκουριασμένα.

Ἐμπρός, βροντήσετε βαρεῖα,
καὶ τόσων χρόνων ἡ σκουριά
ἔγινε λάμψις τώρα.

Κτυπήσετε, κτυπήσετε,
χρυσά λαμποκοπήσετε
μέ νέα δαφνηφόρα.

Μέσα σέ τούτον τόν χορό,
πού θά τόν ψάλλουν γιά καίρο
βασανισμένων χείλη,
κτύπα μηλιόνι θρονιέρο,
κι' άστράψε καρποφύλλι.

Τώρα προγόνων φορεσιάζε
καί μαχητών άρματωσιάζε
ό κόσμος άντικρύζει.

Τώρα καθείς τής προσκυνεϊ,
καί μιά Κορώνα φωτεινή
τής βλέπει καί δακρύζει.

Προγόνων τρύπαια παληά
μές' στο χορό του Βασιληά
σκιρτήσετε, τρανάζετε,
καί σεις σπαθιά, πετάξετε
μές' από τά φικάρια,
καί ζώστε παλληκάρια.

Από τόν ύπνο τόν βαθύ,
παληό τουφέκι καί σπαθί,
ζυπνήσετε ξανά.

Αρματα δόξης καί τιμής,
γίνετε μία πυραμίδα
μέ τά σημερινά.

Φτερώσετε μέσ' στο χορό
κορμί λεβέντη λιγερό,
καβάλας καί πεζούριας

Αρχαία πλάσις ροβολά,
πούχε τάσήμια τά πολλά,
τής άσημοκουμπούριας.

Ζώσε, σπαθί δαμασκηνό,
τή μέση Στρατηλάτη,
πού μέ τής νίκαις του τρανό
πυργώνεται Παλάτι.

Β'

Φ.— Είπα, καί μπαίνω' στο χορό
τή σάλα τή μεγάλη,
όπου κανένας πρò καιρού
δέν έχει πόδι βάλει.

Θαρραλέος προχωρώ
στον επίσημο χορό,
μά γοβάκι, Περικλέτο,
δέν γλιστρά μέσ' στο παρκέτο.

Αδείο βλέπω τò Παλάτι,
κι' όμως τò γεμίζει κάτι,
πού κι' εγώ δέν ξέρω τείναι.

Καί θαρρούσα μιά τρανή
πώς μου' φώναζε φωνή:
τρώπαια γιά τούτο στήνε.

Προχωρώ' στη σάλα μόνος,
κι' εξαφνα προβάλλει Θρόνος
άπό φως τριγυρισμένος
καί μέ δάφναις καμωμένος.

Γονατίζω ταπεινά
'μπρός' στον Θρόνο τόν μεγάλο,
καί φωνάζω' Ωσαννά
τήν λαμπρότητά του ψάλλω.

Εξαφν' άντηχοΰν παιάνες
καί προβάλλουν Βασιλεις,
όπου κόσμος τούς εξαίρει.

Καί τριγύρω Μεγιστάνες
παραστέκουν τής Αύλης
μέ γυμνά σπαθιά' στο χέρι.

Πόσους ύμνους δέν άκούω,
τί παιάνες άνακρούω,
τί σπαθιά δοξολογώ.

Κι' από δάφνινη πορφύρα
ένα κλώνον δάφνης πήρα
γιά τò στήθος μου κι' εγώ.

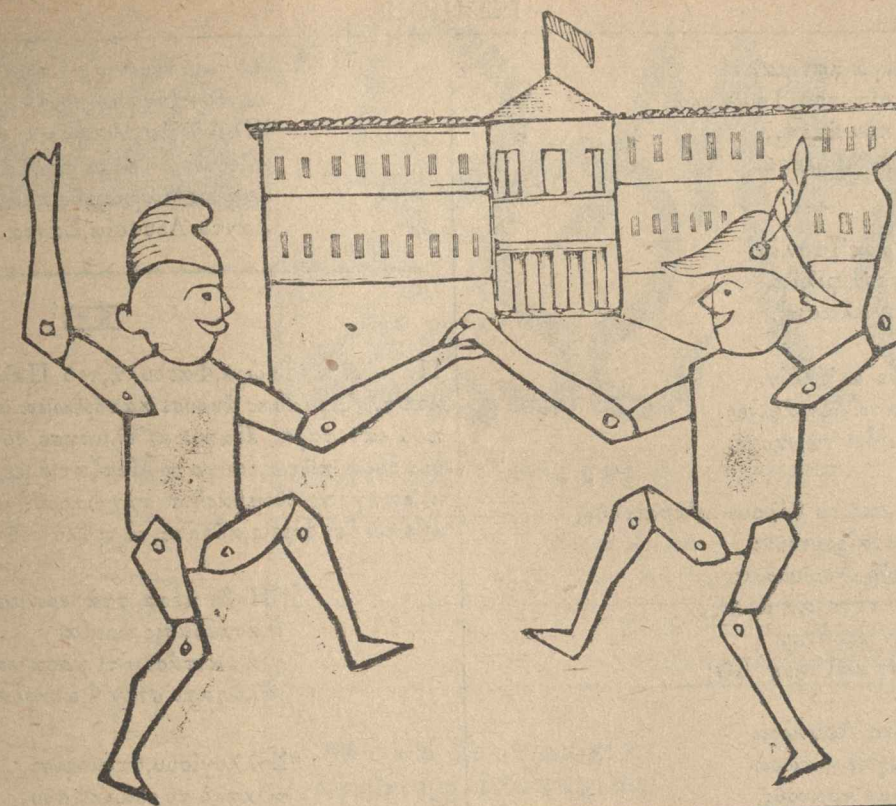
Χορός νέος, άλλαγή,
Στόλος καί Στρατός περνά,
Ναύαρχοι καί Στρατηγοί,
καί φωνάζουν' Ωσαννά.

Π.— Τείναι τούτα, πού μου ψάλλεις,
Φασουλή μου φαμφάρνε;
Φ.— Χαίρε, κόσμε νέας πάλης,
χαίρε, δοξασμένο Θρόνε.

Ζωήν άλλην άναπνέω
σέ στεριά καί σέ γιάλο,
καί παιδί τής Υδρας νέο
ξεπροβάλλει μέ δαυλό.

Κι' ο Διάδοχος χορεύει μέ τούς Πρίγκηπας μαζί,
καί κραυγάζουν όλοι τότε
Στρατηγοί καί στρατιώται:
ένας τέτοιος Στρατηλάτης πάντ' άθάνατος νά ζή.

Αλλ' ίδού καί καθεμία
Πρίγκηπέσα ζηλευτή...
πάει' στο Στρατό κοντά.

Καί γιά Κοτιγιόν σημεΐα
εις τά χέρια της κρατεί
επιδέσμους καί ζαντά.

Αδελφέ μου Περικλέτο,
τί χορός καί τούτος' φέτο,
πού θαμβώνει καί τούς ξένους.

Όμως καί κυρίαις έλλαϊς
βλέπω' στο χορό τής σάλας
ν' άγκαζάρουν πληγωμένους.

Κύττα, Περικλέτο, κύττα
καί τήν Άλφα καί τήν Βήτα,
καί Σιλφίδας τορνευτάς.

Μέ ξαντό καί μέ στεφάνι
περιμένουν χορευτάς
άπό τò γνωστό Μπίζάνι.

Γ'

Φ.— Τί χορευτάδες κι' άπ' εκεί...
Μούσα πολέμων έλα,
καί ψάλε θράκα Κρητική
κι' εύζώνου φουστανέλα.

Σ' ένόλους πήδησε χορούς
ήρώων καί μαρτύρων,
καί πέτ' άπάνω σέ σωρούς
πολεμικών λαφύρων.

Ερέτος θάβουν κόκκινα τών κάμπων τά λουλούδια,
μπάτε, κορίτσια, στο χορό
μέ τò κορμί τò λιγερò
ν' άκούσετε τραγούδια.

Νά' δήτε καί λεβέντηδες καί νέα παλληκάρια,
πού τάρματά των θά γενοΰν λαού προσκυνητάρια.

Χορός μεγάλος του βουνού,
του κάμπου καί του λόγγου,
χορός ψυχής, χορός καί νού,
χορός χαράς καί βόγγου.

Μέ τò κορμί τò λιγερò
μπάτε, κορίτσια, σέ χορό,
πούχει Καννέ κανόνι
γιά μουσική του μόνη.

Μπάτε, κορίτσια, στο χορό μέ πολεμάρχων κρότους
νά' δήτε καί Χανούμισαις καί Τούρκους αΐχμαλώτους,
όπου μέ τούτους' γέμισε κι' ή πόλις τής Παλλάδος
πρός διασκεδάσιν πολλήν καί δόξαν τής Ελλάδος.

Χορεύουν καί Χανούμισαις, χορεύουν καί φεσάδες,
καί τής Τουρκίας Πασσάδες,
κι' εγώ φωνάζω: γεια χαρά
σέ Τούρκισαις καί Τούρκους,
κι' άρνάκια σφάζω τρυφερά
πρός χάριν των καί κούρκους.

Παράξενοι καιροί,
παράξενοι χοροί,
κορμιά παλληκαρίσια.

Μές' στο χορό τής σάλας
χορεύουν καί Τουρκάλας...
ψυχή μου στα Πατήσια.

Μπάτε, κορίτσια, στο χορό ν' άκούσετε τραγούδι:
γιά τόν Λευτέρη, τόν Δαγγλή, τόν Στρέιτ, τόν Σκουλούδη,

ποῦ λένε ὀλίγα καὶ καλὰ,
καὶ τοῦ Ρεσίτ τοῦ Τουρκαλᾶ
τοῦ πῆραν τὸν ἄερα...
κακὴ ψυχρὴ τοῦ μέρα.

Κι' ἡ καλὴ μας Ἰταλία,
ποῦχομε στενὴ φιλία,
κάνει κοσμοχαλασιά.

Τὼρ ἀγρίεψε κι' ἐκείνη,
κι' ἡ Τραβιάτα δὲν ἀφίνει
στὴν Ἑλλάδα τὰ νησιά.

Οἱ καλοὶ μας οἱ φρατέλοι τοῦτο θέλουν κι' ἀπαιτοῦν,
κι' ὅλοι σήμερ' ῥωτοῦν:
μὰ περὶ κι' ἡ Λεονώρας
ᾠγήκανε σὲ τέτοιαις ὥραις,
καὶ γυρεύουν μερδικὸ
καὶ στὴ Ρόδο καὶ στὴν Κῶ;

Ἡ καλὴ μας Λεονώρα
κάνει τὴν μεγάλη τῶρα
καὶ ποζάρει μὲ τρανοῦς.

Δίκηα δὲν ἀναγνωρίζει,
παλαμῆδα τῆς μυρίζει
τῆς κυρᾶς Μακαρονοῦς.

Οἱ Ντὸν Μπαζίλιοι κι' οἱ Τροβατόροι
καὶ τῶν Μαγιάρων μας οἱ δορυφόροι,
καὶ τοῦτοι τῶρα σήκωσαν μῦτη,
καὶ μπαίνουν μέσα στὸ ξένο σπῆτι,
κι' ὅλα τὰ θέλουν γι' αὐτοὺς θυσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Μεσ' στοῦ πολέμου μας αὐτὴν τὴν μπόρα
τὴν Τριπολίτιδα χάψατε τῶρα,
ἄλλοιὼς θὰ ῥέβατε γι' αὐτὴν ἀκόμη,
φίλοι καρίσσιμοι, γαλαντουόμοι,
ποῦ τραγουδᾶτε μ' εὐαισθησία:
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ἀντίο, Νόρμα μας, Μακαρονοῦ μας,
μὲ καποντόπεραις πέρνεις τὸν νοῦ μας.
Ἀντίο, πρίμα, γελά σου, κοντράλτα,
πηδᾶς παλούκια καὶ κάνεις σάλτα,
καὶ σ' ἄλλων δίκηα δίνεις φτυσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ὡ Φιορεντίνα καὶ μία μπέλλα,
μ' αὐτὰ ποὺ κάνεις εἶσαι μὴ τρέλλα.
Τοὺς νέους ἄθλους σου μέλπω κι' ἐγὼ
καὶ τὸν Ἀμέλιο τὸν στρατηγὸ,
ποῦχει καὶ μένος καὶ θουρλισία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ἐλεος, ἔλεος, καὶ πιετὰ,
ἐδίβ' Ἀμέλιο καὶ λιμπερτὰ,
ὅ, τι δικό μας πιάστο καὶ δέστο
κι' ἔλη τὴν Ρόδο βάλτην ἄρεστο,
καὶ γίνε Τοῦρκος γιὰ τὴν Γραιτσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ὡ πριμαντόνα, φίλη μεγάλη,
μὲ νέο κόντο μᾶς θέλγεις πάλι.
Ἐλευθερίας ἦσουν πηγὴ
κι' ἔγινες τζόγια στὴν ἀρπαγὴ
μὲ τοὺς Μαγιάρους ἀλαμπρατσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ε΄.

Π. — Ἀφῆσε τῶρα, Φασουλῆ, τοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλο,
καὶ τῆς Ἀρμάδας ἄκουσε κατόρθωμα μεγάλο,
ποῦ κατετάραξ' ἔξαφνα κι' ἐλύπησε τὸν τόπο...
δὲν ξέρω πῶς ἐξέφυγε τὸ Μετζητιέ μὲ τρόπο,
κι' ἐπῆγε κι' ἐβομβάρδισε τὴν ὠμορφὴ μας Σύρα,
κι' ἐγὼ δὲν ξέρεις, ἀδελφέ, τί τρόμο ποῦ τὸν πῆρα.

Ἦλθε μέσα στὰ νερά μας,
διασκεδάσεις ὥραια...
γιὰ φαντάσου τί χαρά μας
νᾶλθη καὶ στὸν Φαληρέα.

Συλλογίσου, στοκοφίσι,
τί καλὸ τὸ ροιζικό σου,
ἂν ἐλθῇ νὰ βομβαρδίσῃ
καὶ τὸ σπῆτι τὸ δικό σου.

Κι' ἂν σοῦ μένη ὀλίγος νοῦς
σκέψου καὶ τοὺς Συριανοῦς.

Ποῦ τὸ πίστευαν οἱ δόλαιοι πῶς μὲ τὴν Πρωτοχρονιά
θὰ κλονίσῃ τὸ νησί των τῆς Ἀρμάδας κανονιά.

Ὡ φίλε μου κι' ἀγαπητέ,
τὸ πίστευαν κι' αὐτοὶ ποτὲ
στοῦ νέου χρόνου τῆς χαράς, τῆς δόξαις τῆς μεγάλης,
πῶς θὰ δεχθοῦν γιὰ μποναμά τοῦ Μετζητιέ τῆς μπάλαις;

Εἰς τὰ καλὰ καθούμενα μπουμπουνητὰ κι' ὀδίδες...
αὐτὸ τὸ κάζο, βρὲ παιδιὰ, ἔμπορε νὰ στρίψῃ βίδες.
Τέτοιο μεγάλο ξαφνικὸ νὰ πάθῃ ἡ κακομοίρα...
μέρα πρωτοχρονιάτικη τὸ Μετζητιέ στὴ Σύρα.

Ἀνέλπιστα μπουμπουνητὰ,
κλονίζεται κι' ἡ Σανιτὰ
μ' αὐτὸ τὸ κανονίδι.

Μπαμ μπουμ, ἀντάρρα περισσὴ,
ποῦ καταπλήσσει τὸ νησί
τοῦ πάλαι Φερεκῦδη.

Ἀνέλπιστα μπουμπουνητὰ
στοῦ νέου χρόνου, φαφλατὰ,
τὴν πρώτῃν ἐβδομάδα.

Μὰ πάψε πιά, παρακαλῶ,
μὲ τὸ μισὸ σου τὸ μιστὸ
νὰ σκόπητῃ τὴν Ἀρμάδα.

Φ. — Ἀγαπητοὶ μου Συριανοὶ καὶ πρῶτοι στὸ τεφτέρι,
πόσο λυπηθῆκα γιὰ σὰς μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρεi.
Κι' ἂν ἐξαφνισθῇ ἡ Σύρα σὰς μὰ μὴν κακοκαρδίσετε,
τὸ ροιζικό της φάνεσαι τῶχει νὰ βομβαρδίζεται,
καὶ δὲν ἐξέλασε κανεὶς σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
πῶς κι' ἓνας Χόθαρτ μὴ φορὰ τὴν εἶχε βομβαρδίσει.